

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Vējš nekad nemitējās pūst

Elders Aroldo B. Kavalkante
no Septiņdesmitajiem

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Mēs varam palīdzēt citiem virzīties uz priekšu viņu ceļojumā pie Dieva svētību saņemšanas.

2015. gadā Pernambuko štatā, Brazīlijā, 62 Dž. Rūbena Klārka Juridiskās biedrības biedri sadarbojās ar štata prokuratūru, lai izmeklētu pansionātu iemītnieku juridiskās problēmas četros dažādos pansionātos. Kādu sestdienu piecu stundu garumā šie advokāti individuāli intervēja vairāk nekā 200 iemītnieku, kurus sabiedrība bija pametusi novārtā un aizmirsusi.

Šo interviju laikā viņi atklāja vairākus noziegumus, kas tika pastrādāti pret vecāka gadagājuma iemītniekiem, piemēram, pamešanu novārtā, sliktu izturēšanos un līdzekļu piesavināšanos. Šīs juridiskās biedrības galvenais pīlārs ir rūpes par nabadzīgajiem un trūcīgajiem. Pēc nieka diviem mēnešiem prokurors veiksmīgi izvirzīja apsūdzības pret atbildīgajām personām.

Viņu palīdzība ir nevainojams piemērs ķēniņa Benjamina mācībai, ka tad, „kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam”.

Viena no iemītniecēm, kuru es personīgi intervēju pro bono projekta ietvaros, bija kāda labsirdīga 93 gadus veca sieviete, vārdā Lūsija. Izrādot pateicību par mūsu kalpošanu, viņa jokojot iesaucās: „Precamies!”

Es izbrīnā atbildēju: „Paskatieties uz to skaisto, jauno sievieti! Viņa ir mana sieva un štata prokurore.”

Viņa ātri atteica: „Nu un tad? Viņa ir jauna, skaista un ātri vien atradīs sev citu vīru. Bet man esi tikai tu!”

Tajā dienā netika atrisinātas visas šo brīnišķīgo iemītnieku problēmas. Bez šaubām, viņi laiku pa laiku turpināja piedzīvot grūtības, līdzīgi kā

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in

jaredieši, ar saviem kuģiem dodoties sarežģītajā ceļojumā uz apsolīto zemi, „aprakti jūras dziļumos dēļ tiem viļņiem, kas kā kalni sitās tiem virsū”.

Bet tajā sestdienā pansionāta iemītnieki zināja, ka, par spīti tam, ka viņi bija sabiedrības aizmirsti, viņus personīgi pazīst mīlošs Debesu Tēvs, kurš atbild pat uz visvienkāršākajām lūgšanām.

Skolotāju Skolotājs lika, lai „nevaldāms vējš” pūstu jarediešus pretī apsolītajām svētībām. Līdzīgi arī mēs varam izvēlēties kalpot par pazemīgu vēja pūsmu Tā Kunga rokās. Tāpat kā „vējš nekad nemitējās pūst” jarediešus uz apsolīto zemi, arī mēs varam palīdzēt citiem pilnveidoties viņu ceļojumā, lai viņi varētu saņemt Dieva svētības.

Pirms vairākiem gadiem, kad mūs ar manu mīlo sievu Krisu intervēja, mani aicinot bīskapa amatā, mūsu staba prezidents man lūdza ar lūgšanas palīdzību apdomāt, kurus cilvēkus es varētu ieteikt par saviem padomniekiem. Uzklaušījis manis ieteiktos vārdus, viņš teica, ka man vajadzētu zināt dažas lietas par vienu no brāļiem.

Pirmkārt, šis brālis nemācēja lasīt. Otrkārt, viņam nebija mašīnas, lai viņš varētu apmeklēt bīskapijas locekļus. Treškārt, viņš vienmēr — vienmēr — baznīcā valkāja saulesbrilles. Par spīti prezidenta atklātajām bažām, es spēcīgi izjutu, ka man tomēr viņu vajag ieteikt par savu padomnieku, un staba prezidents mani atbalstīja.

Svētdienā, Svētā Vakarēdiena dievkalpojumā, kad es ar saviem padomniekiem tiku atbalstīts, pārsteigums bīskapijas locekļu sejās bija acīmredzams. Šis dārgais brālis lēnām uzkāpa uz paaugstinājuma, kur viņa saulesbrillēs spēcīgi atspīdēja telpas apgaismojums.

Kad viņš apsēdās man blakus, es viņam pajautāju: „Brāli, vai tev ir problēmas ar redzi?”

„Nē,” viņš teica.

„Tad kāpēc tu baznīcā nēsā saulesbrilles?” es pajautāju. „Mans draugs, bīskapijas locekļiem ir jāredz tavas acis, un arī tev ir jāspēj viņus labāk saskatīt.”

Viņš uzreiz noņēma saulesbrilles un nekad tās vairs baznīcā nenēsāja.

Šis mīlais brālis kalpoja ar mani līdz pat manai atbrīvošanai no bīskapa amata. Šodien viņš turpina uzticīgi kalpot Baznīcā un ir piemērs tam, kā ziedoties un sevi veltīt Tam Kungam Jēzum Kristum. Un tomēr pirms daudziem gadiem viņš bija būtībā aizmirsts un nepazīstams

the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve

vīrs ar saulesbrillēm, kurš sēdēja baznīcas solā. Es bieži prātoju: „Cik daudz uzticīgu brāļu un māsu sēž mūsu vidū, būdami aizmirsti?”

Neatkarīgi no tā, vai mēs esam labi pazīstami vai aizmirsti, pārbaudījumi neizbēgami piemeklēs katru no mums. Vēršoties pie Glābēja, Viņš var „iesvētīt [t] mūsu bēdas mums par labumu” un palīdzēt mums atsaukties uz pārbaudījumiem tā, lai tas mums palīdzētu pilnveidoties. Neatkarīgi no tā, vai tas attiecas uz pansionāta iemītniekiem, pārprastu Baznīcas locekli vai kādu citu, mēs varam būt „vējš, kas nekad nemitēj [a]s pūst”, sniedzot cerību un vadot citus uz derību ceļu.

Mūsu mīlais prezidents Rasels M. Nelsons izteica aizraujošu un iedvesmojošu aicinājumu jauniešiem: „Šodien es no jauna uzsvērti apliecinu, ka Tas Kungs ir lūdziskatrucienīgu, spējīgu jauno vīrieti sagatavoties kalpošanai misijā. Pēdējo dienu svēto jaunajiem vīriešiem kalpošana misijā ir priesterības pienākums. ... Arī jūsu gadījumā, jaunās un spējīgās māsas, misija ir varena iespēja, taču tānav obligāta.”

Katru dienu tūkstošiem jauno vīriešu un sieviešu atsaucas Tā Kunga pravietiskajam aicinājumam, kalpojot misijā. Jūs esat lieliski, un, kā teica prezidents Nelsons, jums ir iespēja „ietekmēt pasauli daudz lielākā mērā, nekā tas ir bijis pa spēkam jebkurai iepriekšējai paaudzei”! Tas, protams, nenozīmē, ka jūs būsietsavāvislabākajā formā, kad spersiet kāju misionāru apmācību centrā.

Tā vietā jūs varētu justies līdzīgi Nefijam, kurš tika „Gara vadīts, nezinādams iepriekš to, ko [viņš] darī[s]. Tomēr [jūs dosieties] uz priekšu.”

Iespējams, jūs jūtaties nedroši kā Jeremija un vēlaties teikt: „Es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!”

Iespējams, jūs saskatīsiet savus trūkumus un pat vēlēties izsaukties, kā to darīja Mozus: „Ak, Kungs, es neesmu runātājs, ... bet man ir grūta valoda un neveikla mēle.”

Ja kāds no jums, mīlotie un stiprie jaunieši un jauniņas, šobrīd domā ko līdzīgu, atcerieties, ko Tas Kungs ir teicis: „Nesaki: es esmu jauns, — jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu.” Un Viņš apsola: „Tagad ej! Es būšu ar tavu muti, un Es tev mācīšu, kas tev sakāms.”

Jūs no miesīgā cilvēka par svētopārtapsiet „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta”, dedzīgi cenšoties misijā kalpot Jēzum

Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

Kristum, ik dienu nožēlojot grēkus, izrādot ticību un pilnīgu paklausību un cītīgi strādājot, lai „pāstāvīgi atrastu jauniešus, viņiem mācītu par grēku nožēlošanu un tos kristītu”.

Lai gan jūs nēsājat vārda nozīmīti, jūs dažkārt jutīsieties neredzami vai aizmirsti. Tomēr jums ir jāzina, ka jums ir pilnīgs Debesu Tēvs, kurš jūs personīgi pazīst, un Glābējs, kurš jūs mīl. Jums būs misijas vadītāji, kuri, par spīti savām nepilnībām, kalpos jums kā „vējš, kas nekad nemitēj[a]s pūst”, jūs vadot jūsu personīgās pievēršanās ceļā.

„Zemē, kurā piens un medus tek,” jūs kalposiet misijā, garīgi atdzimsiet un, tuvojoties Jēzum Kristum, kļūsiat par Viņa mācekļiem mūža garumā. Jūs sapratīsiet, ka jūs nekad neesat aizmirsti.

Lai gan daži ir ilgi jāgaida uz palīdzību, jo viņiem „nav neviena cilvēka”, kurš varētu palīdzēt, Tas Kungs Jēzus Kristus mums ir mācījis, ka Viņš nekad nevienu neaizmirst. Gluži pretēji, visā Savas laicīgās kalpošanas gaitā Viņš nevainojami parādīja, kā vērsties pie katra cilvēka individuāli.

Ikviens no mums un mūsu tuvākie ik dienu saskaras ar saviem personīgajiem pretvējiem un pārbaudījumu viļņiem, kas mūs cenšas nogremdēt. Taču „vējš nekad nemitē[sies] pūst uz apsolīto zemi, ... un tā [mēs tiksim] dzīti vējam pa priekšu”.

Ikviens var kļūt par daļu no šī vēja — tā paša vēja, kas svētīja Jarediešus viņu ceļā, un tā paša vēja, kas ar mūsu palīdzību svētīs neatzītus un aizmirstus, lai viņi sasniegtu savu apsolīto zemi.

Es liecinu, ka Jēzus Kristus ir mūsu Aizstāvis Tēva priekšā. Viņš ir dzīvais Dievs un līdzinās spēcīgam vējam, kas mūs vienmēr vedīs pa derību ceļu. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.